ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Martou Toufarovou v právní věci

žalobců:

a) **Ing. Jan Boháč**, narozený 27. 3. 1956,
bytem Masarykovo nábřeží 2058/38, 110 00 Praha 1 - Nové Město,

b) **Radim Boháč**, narozený 15. 5. 1988,
bytem Štěpařská 1196/18, 152 00 Praha 5 – Hlubočepy,

c) **Terezie Ratajová**, narozená 15. 5. 1988,
bytem Na Hlinkách 418, 252 25 Jinočany – Zbuzany,

všichni zastoupeni JUDr. Zorkou Černohorskou, advokátkou se sídlem Balbínova 384, 261 01 Příbram II,

proti
žalované:

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČ 01312774,
se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 – Žižkov,
zastoupené Mgr. Miloslavem Strnadem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

o nahrazení projevu vůle,

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Pavlíčková.

takto:

I. **Nahrazuje se** projev vůle žalované uzavřít se žalobci a), b), c) tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“):

Žalovaná Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČ 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen Státní pozemkový úřad) spravuje pozemky ve vlastnictví státu, a to:

- parc. č. 2720/19 a parc. č. 2720/22, vše v k.ú. České Budějovice 6, obec České Budějovice,
- parc. č. 309/24 v katastrálním území Drahotěšice, obec Drahotěšice,
- parc. č. 1131 v katastrálním území Dlouhá Stropnice, obec Horní Stropnice,
- parc. č. 234, parc. č. 235/1, parc. č. 208/3, vše v katastrálním území Horní Stropnice, obec Horní Stropnice,
- parc. č. 2839 v katastrálním území Svébohy, obec Horní Stropnice,
- parc. č. 926 v katastrálním území Hranice u Nových Hradů, obec Hranice,
- parc. č. 578/1 a parc. č. 1391/25 v katastrálním území Údolí u Nových Hradů, obec Nové Hrady,
- část pozemku parc. č. 128/40 v katastrálním území Všemyslice, obec Všemyslice, označené geometrickým plánem č. 929-178/2020 ze dne 27. 10. 2020, který je nedílnou součástí této smlouvy a rozsudku, vyhotoveným Ing. Kateřinou Dvořákovou, jako parc. č. 128/67 o výměře 9519 m^2 a parc. č. 128/40 o výměře 14 406 m^2, vše v katastrálním území Všemyslice, obec Všemyslice a část pozemku parc. č. 128/41 v katastrálním území Všemyslice, obec Všemyslice, označená geometrickým plánem č. 929-178/2020 jako parc. č. 128/70 o výměře 30 m^2, parc. č. 128/72 o výměře 60 m^2 a parc. č. 128/41 o výměře 128 m^2, vše v katastrálním území Všemyslice, obec Všemyslice,
- parc. č. 169/13 v katastrálním území Drahotěšice, obec Drahotěšice.

Žalobce a) Ing. Jan Boháč, narozený 27. 3. 1956, žalobce b) Radim Boháč, narozený 15. 5. 1988, r.č. 880515/1531 a žalobkyně c) Terezie Ratajová, rozená Boháčová, narozená 15. 5. 1988, r.č. 885515/1525, jsou oprávněnými osobami ve smyslu ustanovení § 4 zákona o půdě.

Žalobci a) – c) mají na základě pravomocných rozhodnutí: 1. Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č. j. 1708/97, k.ú. Smíchov ze dne 1. 8. 1997, potvrzené rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 38 Ca 266/97-40 ze dne 1. 9. 1998, 3. Magistrátu hl. města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 1940/97, k.ú. Smíchov ze dne 9. 9. 1997, 4. Magistrátu hl. města Prahy, Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 920/99, k.ú. Smíchov ze dne 16. 4. 1999, 5. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 580/01, k.ú. Smíchov ze dne 27. 2. 2001, 6. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 607/01, k.ú. Smíchov ze dne 28. 2. 2001, 7. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 608/01, k.ú. Smíchov ze dne 28. 2. 2001, 8. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 3000/01, k.ú. Smíchov ze dne 29. 10. 2001, k.ú. Smíchov ze dne 29. 10. 2001, 9. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 3226/01, k,ú, Smíchov a Košíře ze dne 23. 11. 2001, 10. Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PÚ 718/02, k.ú. Smíchov ze dne 7. 3.

2002, 11. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1519/03, k.ú. Smíchov ze dne 29. 4. 2003, 12. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1701/03, k.ú. Smíchov ze dne 20. 5. 2003, 13. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 734/04, k.ú. Smíchov ze dne 30. 3. 2004, 14. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 2563/04, k.ú. Smíchov ze dne 30. 11. 2004, 15. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1365/05, k.ú. Smíchov ze dne 12. 5. 2005, 16. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 2549/05, k.ú. Smíchov ze dne 26. 10. 2005, 17. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 3330/05, k.ú. Smíchov ze dne 16. 11. 2005, 18. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 992/06, k.ú. Košíře ze dne 20. 3. 2006, 19. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1805/06, k.ú. Smíchov ze dne 31. 5. 2006, 20. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 2440/07, k.ú. Smíchov ze dne 18. 10. 2007, 21. Ministerstva zemědělství, pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1107/92/3, k.ú. Smíchov ze dne 9. 12. 2009 a žalobci č. 2 a č. 3 i na základě Usnesení Okresního soudu Praha – západ, č. j. 20 D 721/2014-520 ze dne 16. 2. 2015, které nabylo právní moci dne 16. 2. 2015, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobci a) a právní předchůdkyni žalobců b) a c) v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydaným.

Žalovaná k uspokojení nároku žalobců č. 1 a č. 3 na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou převádí žalobcům a) – c) do jejich spoluvlastnictví, a to:

- parc. č. **2720/19** a parc. č. **2720/22**, vše v k.ú. České Budějovice 6, obec České Budějovice,
- parc. č. **309/24** v katastrálním území Drahotěšice, obec Drahotěšice,
- parc. č. **1131** v katastrálním území Dlouhá Stropnice, obec Horní Stropnice,
- parc. č. **234**, parc. č. **235/1**, parc. č. **208/3**, vše v katastrálním území Horní Stropnice, obec Horní Stropnice,
- parc. č. **2839** v katastrálním území Svébohy, obec Horní Stropnice,
- parc. č. **926** v katastrálním území Hranice u Nových Hradů,
- parc. č. **578/1** a parc. č. **1391/25** v katastrálním území Údolí u Nových Hradů, obec Nové Hrady,
- **část pozemku** parc. č. 128/40 v katastrálním území Všemyslice, obec Všemyslice, označené geometrickým plánem č. 929-178/2020 ze dne 27. 10. 2020, který je nedílnou součástí této smlouvy a rozsudku, vyhotoveným Ing. Kateřinou Dvořákovou, **jako parc. č. 128/67** o výměře 9519 m^2 a parc. č. **128/40** o výměře 14 406 m^2, vše v katastrálním území Všemyslice, obec Všemyslice a **část pozemku** parc. č. 128/41 v katastrálním území Všemyslice, obec Všemyslice, označená geometrickým plánem č. 929-178/2020 **jako parc. č. 128/70** o výměře 30 m^2, parc. č. **128/72** o výměře 60 m^2 a parc. č. **128/41** o výměře 128 m^2, vše v katastrálním území Všemyslice, obec Všemyslice,
- parc. č. **169/13** v katastrálním území Drahotěšice, obec Drahotěšice,

jako náhradu za část jejich restitučních nároků, a to žalobci a) Ing. Janu Boháčovi spoluvlastnický podíl ideální ½ vzhledem k celku shora uvedených pozemků a žalobcům b) Radimu Boháčovi a c) Terezii Ratajové, rozené Boháčové, každému spoluvlastnický podíl ideální ¼ vzhledem k celku těchto pozemků za jejich restituční nárok.

II. Žaloba **se** v části, kterou se žalobci domáhali proti žalované uložení povinnosti nahradit projev vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona o půdě ohledně pozemků

- **část pozemku** parc. č. 145/33 v katastrálním území Ločenice, obec Ločenice, označená geometrickým plánem č. 619-177/2020 ze dne 6. 11. 2020 vyhotoveným Ing. Kateřinou Dvořákovou **jako parc. č. 145/33** o výměře 1193 m/2 v katastrálním území Ločenice, obec Ločenice,

- parc. č. **444/4** a parc. č. **446/1** v katastrálním území Dívčice, obec Dívčice, **zamítá**.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobcům na náhradu nákladů tohoto řízení částku 545 865 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právní zástupkyně žalobců.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou soudu dne 7. 2. 2020 se žalobci domáhali nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s nimi smlouvu o převodu v této žalobě specifikovaných pozemků s odůvodněním, že jsou oprávněnými osobami podle zákona o půdě, mají restituční nárok týkající se odňatých pozemků, které jim však nebyly vydány. Se souhlasem soudu žalobci změnili žalobu ve smyslu jejího rozšíření o další pozemky, jejichž vydání se domáhají, specifikované v podání žalobců doručeném soudu dne 29. 9. 2020 (změna žaloby připuštěna při jednání soudu dne 14. 1. 2021). Usnesením ze dne 14. 1. 2021, č. j. 25C 32/2020-381 soud řízení o části žaloby o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. 1862/1 v katastrálním území České Budějovice 2, parc. č. 579/2 v katastrálním území České Budějovice 5, parc. č. 62/1 v katastrálním území Nové Hrady, parc. č. 841/5 v katastrálním území Štiptoň a parc. č. 1563/2 v katastrálním území Mydlovary u Dívčic, v rozsahu zpětvzetí žaloby (podáním ze dne 29. 9. 2020), zastavil. Následně usnesením ze dne 1. 6. 2021, č. j. 25C 32/2020-489 soud řízení o části žaloby o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. 1920 v katastrálním území Rychnov u Nových Hradů a parc. č. 115/1 v katastrálním území Meziluží, v rozsahu zpětvzetí žaloby (podáním ze dne 1. 6. 2021), zastavil. Posléze usnesením ze dne 14. 9. 2021, č. j. 25C 32/2020-612 zastavil soud řízení o části žaloby o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. 2016/1 v katastrálním území Horní Stropnice, parc. č. 2754/10 v katastrálním území Vlkov u Nových Drahotěšic a pozemku parc. č. 732/1 – části pozemku parc. č. 732/1 dle geometrického plánu č. 2367-138/2018 v katastrálním území Litvínovice v rozsahu zpětvzetí žaloby (podáním učiněným při jednání soudu dne 14. 9. 2021). Při jednání soudu dne 1. 6. 2021 a dne 14. 9. 2021 pak soud připustil změnu žaloby – upřesnění žalobního návrhu ve znění podání žalobců, doručeném soudu dne 16. 12. 2020 a prostřednictvím právní zástupkyně žalobců osobně učiněným při jednání soudu dne 14. 9. 2021, týkající se oddělení náhradních pozemků dle geometrických plánů s požadavkem žalobců na vydání nově vzniklých (v citovaných podáních) specifikovaných pozemků.

2. Žalobci žalobu odůvodnili tím, že jsou oprávněnými osobami dle ust. § 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), když jejich nárok na vydání náhradních pozemků nebyl ke dni podání žaloby v celém rozsahu ze strany žalované uspokojen, a to z důvodu, že žalovaná odmítá žalobcům přiznat správnou výši ocenění jejich nároků na vydání náhradních pozemků. Žalobci jsou právními nástupci původní vlastnice předmětných – v článku I. žaloby specifikovaných - nemovitostí, a to paní Anny Půlkrábkové, zemřelé 9. 12. 1963, ve spoluvlastnickém podílu ideální 1/9 vzhledem k celku těchto nemovitostí. Žalobce a) uplatnil restituční nárok podle zákona o půdě ke spoluvlastnickému podílu o velikosti ideální 1/18 vzhledem k celku a JUDr. Miroslava Boháčová, zemřelá dne 1. 7. 2014, právní předchůdkyně žalobců b) a c), uplatnila restituční nárok k předmětným nemovitostem také ve spoluvlastnickém

podílu ideální 1/18 vzhledem k celku, oba pod č. j. PÚ 1107/92. Oprávněné osoby – žalobce a) Ing. Jan Boháč a JUDr. Miroslava Boháčová uvedli ve svém Prohlášení ze dne 26. 3. 1997, že oni a jejich právní předchůdci odmítli dědictví po paní Anně Půlkrábkové v tísni i ze strachu, že díky nenávistnému režimu přijde rodina i o pracovní místa, která zastávala. Ačkoliv byl ze strany výše jmenovaných uplatněn restituční nárok řádně podle zákona o půdě již v roce 1992, ani po více než 29 letech nebyla ze strany státu majetková křivda způsobená právním předchůdcům oprávněných osob zcela napravena. Řada pozemků z vlastnictví původní vlastnice paní Anny Půlkrábkové nebyla ze strany státu vlastnicky oprávněným osobám navrácena. Žalobci doplnili, že žalovaná nesprávně stanovila charakter pozemků nevydaných žalobci a) a právní předchůdkyni žalobců b) a c), v důsledku čehož tyto pozemky nesprávně ocenila, a proto dosud eviduje restituční nárok žalobců v nesprávné výši. Žalobci a jejich právní předchůdci se i přesto od roku 2006 účastnili veřejných nabídek náhradních pozemků vyhlašovaných žalovanou, snažili se za svůj restituční nárok získat náhradní pozemek, ale pouze v některých případech byli úspěšní. Následně již dle názoru žalované neměli žádné restituční nároky k další účasti ve veřejné soutěži nabídek náhradních pozemků vyhlašovaných žalovanou, proto se již nemohli do žádné z veřejných nabídek přihlásit. Tímto svým jednáním dle žalobců žalovaná nadále prohloubila křivdy způsobené žalobcům a jejich rodině za minulého režimu. Žalovaná přitom přinejmenším od roku 2008 ví o existenci dobové územně plánovací dokumentace, nezbytné k ocenění restitučních nároků žalobců. Žalobci se obrátili na žalovanou výzvou ze dne 1. 7. 2019, aby i jejich restituční nároky žalovaná zaevidovala ve správné výši. Žalobci ve snaze docílit nápravu léta trvajícího nezákonného stavu nahradili činnost žalované a nechali vlastním nákladem vypracovat znalecký posudek prof. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D. ze dne 20. 9. 2019, č. 528/23/2019, kterým byly touto znalkyní oceněny nevydané pozemky. Tímto posudkem byly oceněny nevydané pozemky v souladu s platnou judikaturou na celkovou částku ve výši 8 304 364 Kč, což odpovídá restitučnímu nároku žalobce a) ve výši 4 152 182 Kč, žalobce b) ve výši 2 076 091 Kč a žalobkyně c) ve výši 2 076 091 Kč. Skutečný nárok žalobců tak vychází na mnohonásobně vyšší částku než žalovanou evidovaný nárok, který byl u žalobce a) oceněn celkovou částkou ve výši 129 940,57 Kč a u právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslavy Boháčové částkou ve výši 129 940,57 Kč, tj. pro každého ze žalobců b) a c) částkou ve výši 64 970,28 Kč. Žalobci označili postup žalované za svévolný a liknavý.

3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ve znění pozdějších podání zmínila, že žalobce a) ani právní předchůdkyně žalobců b) a c) po celou dobu od vydání restitučních rozhodnutí až do poloviny roku 2019 nikterak nezpochybňovali výši restitučního nároku určenou žalovanou, až 1. 7. 2019 byla z jejich strany podána výzva k přecenění restitučního nároku, přičemž však nebyly ze strany žalobců předloženy žádné relevantní podklady. Dle žalované restituční nárok žalobce a) a právní předchůdkyně žalobců b) a c) byl navíc ze strany žalované v průběhu času plně uspokojen, a to nejpozději již v roce 2012, když došlo k uzavření jednotlivých smluv o převodu náhradních pozemků. Žalovaná současně vznesla námitku promlčení požadavku žalobců na nové ocenění nároku žalobců, když k úplnému vypořádání restitučního nároku, který žalovaná evidovala u shora jmenovaných, došlo nejpozději již v roce 2012. Nejpozději k datu 1. 1. 2016 tak lze dle žalované již vypořádané, uzavřené restituční nároky považovat za promlčené. Žalovaná je přesvědčena, že správně a v souladu s právními předpisy a judikaturou ocenila restituční nárok žalobců. Dle žalované nelze shledat její postup liknavým ani svévolným, s tím, že je namístě zkoumat především aktivitu samotných žalobců a jejich právních předchůdců ve vztahu ke snaze o uspokojení restitučního nároku, resp. ve vztahu k přecenění restitučního nároku. Žalovaná zpochybnila závěry znaleckého posudku vypracovaného znalkyní prof. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou zejména co do posouzení charakteru odňatých pozemků, když též znalkyni vytýkala, že se tato dostatečně řádně nezabývala důvodností aplikace všech srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky. Žalovaná pak v závěru řízení odkázala na závěry jí předloženého oponentního znaleckého posudku znalce Ing. Pelce.

4. Obě procesní strany pak připojily své vyjádření k převoditelnosti jednotlivých náhradních pozemků a odkázaly na rozsáhlou judikaturu vyšších soudů vztahující se k dané problematice, když předložily též rozhodnutí soudů, jimiž byla završena řízení v obdobných věcech.

5. Provedeným dokazováním zjistil soud následující skutkový stav:

6. V průběhu řízení již nebylo mezi účastníky sporu o tom, že žalobci jsou potomky a dědici původní spoluvlastnice předmětných nemovitostí, paní Anny Půlkrábkové, zemřelé dne 9. 12. 1963 (spoluvlastnický podíl ideální 1/9 vzhledem k celku předmětných nemovitostí), jak doložili žalobci usnesením Státního notářství pro Prahu 3 ze dne 13. 5. 1965, č. j. 3 D 79/64-26. Ze žádostí oprávněných osob soud zjistil, že žalobce a) uplatnil restituční nárok ke spoluvlastnickému podílu o velikosti ideální 1/18 vzhledem k celku, právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslava Boháčová, zemřelá dne 1. 7. 2014, pak uplatnila restituční nárok k předmětným nemovitostem také ve spoluvlastnickém podílu o velikosti ideální 1/18 vzhledem k celku (žádosti oprávněných osob obsahem spisu vedeného žalovanou pod č. j. PÚ 1107/92). Usnesením Okresního soudu pro Prahu – západ ze dne 16. 2. 2015, č. j. 20 D 721/2014-520 prokázali i žalobci b) a c), že jsou v projednávané věci aktivně legitimováni ke spoluvlastnickému podílu každý o velikosti ideální 1/36 vzhledem k celku, neboť jsou vnoučaty JUDr. Miroslavy Boháčové (vnučky paní Anny Půlkrábkové), která zemřela dne 1. 7. 2014 a jsou jejími dědici a právními nástupci. Žalobkyně c) paní Terezie Ratajová, rozená Boháčová předloženým oddacím listem ze dne 17. 8. 2018 prokázala, že uzavřela manželství dne 9. 8. 2018 a přijala jméno svého manžela – Ratajová. Žalobkyně c) i její bratr žalobce b) jsou děti Vratislava Boháče, předemřelého syna JUDr. Miroslavy Boháčové, jejich babičky. Žalobci b) a c) jsou oprávněnými osobami podle ust. § 4 odst. 2 písm. c) zákona o půdě, a to jako právní nástupci původní vlastnice předmětných nemovitostí, paní Anny Půlkrábkové, rozené Rennerové, zemřelé dne 9. 12. 1963. Paní Anna Půlkrábková nezanechala závěť a k dědění ze zákona byli povoláni její dcera Anna Jehličková a syn Dr. Rudolf Půlkrábek, kteří dědictví odmítli. Paní Anna Jehličková byla bezdětná, zemřela dne 17. 5. 1980 a jejími dědičkami se staly její neteře JUDr. Miroslava Boháčová a paní Nina Boháčová.

7. JUDr. Rudolf Půlkrábek zemřel dne 5. 9. 1964, měl dvě dcery Miroslavu Boháčovou a Annu Boháčovou, jak vyplývá ze Zprávy o stavu řízení o projednání dědictví 3 D 79/64 ze dne 19. 6. 1964, č. j. 3 D 79/64-26, když správně namísto Anny Boháčové má být uvedena Nina Boháčová (jak dokládají další žalobci předložené listiny), které přicházely do úvahy jako dědičky po odmítnutí dědictví jejich otcem. Tyto však dědictví rovněž odmítly, a to jako zákonné zástupkyně i jménem nezletilých dětí Vratislava a Jana Boháčových. Dne 5. 9. 1964 zemřel syn paní Anny Půlkrábkové, pan JUDr. Rudolf Půlkrábek, jehož zákonnými dědičkami byly dcery, paní Miroslava Boháčová, rozená Půlkrábková a paní Nina Boháčová, rozená Půlkrábková, jak zřejmé z již výše citované Zprávy o stavu řízení o projednání dědictví 3 D 79/64. Paní Miroslava Půlkrábková, narozená 29. 4. 1931, manželka pana JUDr. Rudolfa Půlkrábka, zemřela dne 24. 5. 1978 a jejími dědici byli dcera Nina Boháčová a vnuk Vratislav Boháč, syn JUDr. Miroslavy Boháčové, zemřelé 1. 7. 2014, jak doloženo rozhodnutím Státního notářství Praha – západ ze dne 7. 11. 1978, č. j. D 521/78. Dědicem paní Niny Boháčové, zemřelé 4. 3. 1990, byl její syn Ing. Jan Boháč, narozený 27. 3. 1956, jak vyplývá z rozhodnutí Státního notářství pro Prahu 1 ze dne 18. 9. 1990, č. j. 1 D 970/90-11, pravnuk paní Anny Půlkrábkové – žalobce a), který uplatnil restituční nárok podle zákona o půdě ke spoluvlastnickému podílu ideální 1/18 vzhledem k celku předmětných nemovitostí. Pokud žalovaná úvodem řízení namítala, že žalobci b) a c) jí nikdy neoznámili, že jsou dědici zemřelé JUDr. Miroslavy Boháčové a tuto skutečnost nedoložili, vyvrátili žalobci tuto pochybnost e-mailem ze dne 8. 7. 2019, jehož prostřednictvím zaslali žalované nabývací listiny žalobců b) a c), tj. pravomocné usnesení Okresního soudu pro Prahu – západ ze dne 16. 2. 2015, č. j. 20 D 721/2014-520. Žalobci pak žádostmi oprávněné osoby o převod zemědělského pozemku ze dne 2. 7. 2019 osvědčili, že tyto žádosti jim ze strany žalované

byly zamítnuty, avšak z jiného důvodu než z důvodu nedoložení jejich oprávněnosti podle zákona o půdě.

8. Jak již bylo výše zmíněno, dědici původní vlastnice předmětných nemovitostí, paní Anna Půlkrábková, její dcera paní Anna Jehličková a její bratr JUDr. Rudolf Půlkrábek dědictví odmítli, taktéž i jejich právní nástupci a z tohoto důvodu připadly nemovitosti jako odúmrť Československému státu – Obvodnímu národnímu výboru v Praze 3. Mezi procesními stranami nebylo sporu o tom, že rodina žalobců byla za minulého režimu pronásledována a perzekuována od roku 1948, kdy z finančních důvodů a ze strachu z dřívějšího politického režimu odmítla dědictví a nabídla nemovitosti Československému státu. Odmítnutí dědictví bylo učiněno ze strany všech dědiců zemřelé paní Anny Půlkrábkové v tísni (nikoliv svobodně) a pod nátlakem, kdy toto odmítnutí dědictví bylo učiněno z jejich strany i ze strachu a s ohledem na hospodářský stav státu a politicko-společenské podmínky v Československém státu. Z nabídky daru ze dne 2. 3. 1960 vzal soud za prokázané, že pan Josef Schmidt a paní Miroslava Půlkrábková nabídli nemovitosti ve svém spoluvlastnictví zapsané ve vl. č. 60, 71 a 614 pozemkových knih v katastrálním území Prosek. Z Prohlášení ze dne 29. 3. 1960, č. j. Fin.-561/60, přijatého Československým státem ke dni 31. 3. 1960, soud zjistil, že shora jmenovaní postoupili své spoluvlastnické podíly nemovitostí zapsaných ve vložce č. 614 pozemkové knihy, a to poz. parc. č. 614 a 615/1 PK v katastrálním území Prosek Československému státu. K datu 9. 12. 1963 došlo k postoupení spoluvlastnických podílů nemovitostí zapsaných ve vl. č. 789 a 1304 desk zemských katastru obce Smíchov a pozemkové knihy č. 2981, 212 a 1967, katastrální území Smíchov a ve vložkách č. 789 desk zemských katastru obce Košíře a č. 781 pozemkové knihy, katastrální území Košíře na Československý stát, a to na základě odúmrti – odmítnutí dědictví po paní Anně Půlkrábkové, zemřelé dne 9. 12. 1963, jak vyplývá z Usnesení Státního notářství pro Prahu 3 ze dne 13. 5. 1965, č. j. 3 S 79/64-26 a Identifikace parcel ze dne 17. 12. 1992, katastrální území Košíře a katastrální území Smíchov, přičemž se jedná o pozemky specifikované v článku I. žaloby doručené soudu dne 7. 2. 2020 v katastrálním území Smíchov a katastrálním území Košíře.

9. V jednotlivých rozhodnutích žalované a jejích právních předchůdců specifikovaných ve výroku II. podané žaloby bylo rozhodnuto tak, že žalobce a) a právní předchůdkyně žalobců b) a c), paní JUDr. Miroslava Boháčová, nebyli určeni spoluvlastníky (v citovaných rozhodnutích) specifikovaných pozemků v uvedených spoluvlastnických podílech. Žalobci proto mají právo na vydání náhradních pozemků, přičemž však nelze žalobcům vytýkat nedostatek aktivity a jejich zapojování do veřejných nabídek pozemků, a to z důvodu nesprávné evidence výše jejich restitučního nároku žalovanou.

10. Žalobci žádostmi oprávněných osob doložili, že se do veřejné nabídky náhradních pozemků vyhlašované žalovanou přihlásili celkem v šesti případech do roku 2012, avšak byli úspěšní jen v některých z nich. Z přehledu nároků a plnění nároků oprávněných osob vedeného žalovanou je zřejmé, že po roce 2012 již žalobci dle náhledu žalované neměli jí evidované žádné restituční nároky k další účasti ve veřejné soutěži nabídek náhradních pozemků vyhlašovaných žalovanou, proto se již nemohli do žádné z veřejných nabídek přihlásit. Z výzvy adresované žalované ze dne 1. 7. 2019 soud zjistil, že touto se žalobci obrátili na žalovanou ve snaze dosáhnout toho, aby jejich restituční nároky žalovaná zaevidovala ve správné výši, odkázali i na konkrétní územně plánovací dokumentaci platnou k datu přechodu vlastnického práva k odňatým pozemkům na stát, na účel vyvlastnění některých odňatých pozemků, s tím, že tyto byly vyvlastněny výslovně za účelem výstavby, jak doložili dobovou územně plánovací dokumentací. Z odpovědi žalované vyplynulo, že žalovaná na původním ocenění nevydaných pozemků setrvala, žalobci byli vyzváni k doložení územně plánovací dokumentace platné v době odnětí pozemků státem. Žalobci nadále aktivně postupovali a zaslali žalované, jak zřejmé z přípisu ze dne 5. 11. 2019, předžalobní výzvu ve smyslu ust. § 142a o.s.ř., spojenou s odpovědí na výše uvedenou žádost žalované s odkazem na příslušnou dobovou územně plánovací dokumentaci, a to Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro části území Prahy – VIII (severní Libeň a Střížkov) s přilehlým územím

Prahy – IX (Prosek a Vysočany), Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XVI (Smíchov), Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XVI (Smíchov) a Prahy XVII (Motol), Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XVII (Košíře). Žalobci nadto nechali vlastním nákladem vypracovat znalecký posudek u Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D. ze dne 20. 9. 2019, č. 528/23/2019, kterým byli jmenovanou znalkyní oceněny předmětné nevydané pozemky. Jak zřejmé z doručenky do datové schránky, zaslali žalobci tento znalecký posudek s odpovědí žalobců na žádost žalované prostřednictvím datové schránky (doručeno dne 5. 11. 2019).

11. Ze znaleckého posudku vypracovaného prof. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D. ze dne 20. 9. 2019, č. 528/23/2019, znalkyní z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, se specializací nemovitosti a pro obor stavebnictví, odvětví stavby obytné vzal soud za prokázané, že v restituci nevydané pozemky byly v souladu s platnou judikaturou vyšších soudů oceněny v celkové výši 8 304 364 Kč, což odpovídá restitučnímu nároku žalobce a) ve výši 4 152 182 Kč, žalobce b) ve výši 2 076 091 Kč a žalobkyně c) ve výši 2 076 091 Kč. Při porovnání s přehledem nároků a plnění nároků oprávněných osob sestaveným žalovanou je zřejmé, že při zohlednění podílů žalobců na odňatých pozemcích převyšuje současný skutečný neuspokojený nárok žalobců mnohonásobně částku, v níž žalovaná eviduje restituční nárok jednotlivých žalobců, když u žalobce a) tento byl oceněn v celkové částce 129 940,57 Kč a u právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslavy Boháčové v částce 129 940,57 Kč, tj. pro každého ze žalobců b) a c) v částce 64 970,28 Kč.

12. Jak zřejmé z žádostí, přípisů ze strany žalobců adresovaných žalované, žalovaná na výzvu žalobců směřující k řádnému ocenění jejích restitučních nároků nereagovala. Teprve v průběhu soudního řízení v projednávané věci žalovaná přehodnotila své původní stanovisko a provedla úpravu původního ocenění odňatých pozemků, když předložila oponentní znalecký posudek znalce Ing. Pelce, jímž však nadále rozporovala závěry znaleckého posudku prof. Ing. Schneiderové Heralové.

13. Z přípisu žalované ze dne 12. 7. 2019, sp. zn. SZ SPU 267836/2019/2 soud zjistil, že se v návaznosti na doručení výzvy žalobců adresované žalované, směřující ke správnému ocenění jejich restitučního nároku, přihlásil žalobce a) do veřejné nabídky za účelem uspokojení části svého skutečného restitučního nároku náležejícího mu ve správné výši 2 921 416 Kč převodem zemědělského pozemku (KN) par. č. 4648/1 v katastrálním území Mimoň. Přihláška žalobce a) byla však jako neplatná zamítnuta s odůvodněním žalované spočívajícím v jí tvrzené nedostatečné výši restitučního nároku žalobce a). Přípisem z téhož dne 12. 7. 2019 žalobci prokázali, že se stejnou argumentací byla zamítnuta jako neplatná i přihláška žalobce b), který se dne 2. 7. 2019 přihlásil do veřejné nabídky k uspokojení části svého restitučního nároku ve správné výši 1 434 380 Kč převodem zemědělského pozemku (KN) par. č. 1908 v katastrálním území Kravaře v Čechách. Obdobně pak z již citovaného přípisu žalované ze dne 12. 7. 2019, sp. zn. SZ SPU 267834/2019 soud zjistil, že opět s odůvodněním nedostatečné výše jejího restitučního nároku byla přihláška žalované jako neplatná zamítnuta, když tato se domáhala uspokojení části svého restitučního nároku v plné výši 1 544 991,80 Kč převodem zemědělského pozemku (KN) par. č. 3812 v katastrálním území Šumice.

14. V odpovědi žalované na žádost žalobců o přecenění žalovanou evidovaného restitučního nároku, přípis žalované ze dne 13. 12. 2019, zn. SPU 504735/2019/štyll žalovaná k žalobci předloženému znaleckému posudku uvedla, že regulační plány zmíněné znalkyní v citovaném posudku nemohly v roce 1960 a 1965 prokazovat, že pozemky byly určeny k zastavění, neboť se jednalo již o neplatnou územně plánovací dokumentaci. Z vyjádření žalobců ze dne 4. 2. 2020 se podává, že žalobci na tento přípis žalované odpověděli v tom smyslu, že návrhy regulačních a zastavovacích plánů v předmětném posudku nebyly zrušeny a nebyly nahrazeny žádnou jinou územně plánovací dokumentací až směrným územním plánem hlavního města Prahy v roce 1964,

který byl v souladu s předchozími návrhy regulačních a zastavovacích plánů. Na podporu své argumentace pak žalobci doložili „Přehled IPR Praha“, z něhož je zřejmé, že první schválený územní plán hlavního města Prahy byl Směrný územní plán hlavního města Prahy ze dne 22. 4. 1964, ačkoliv z. č. 84/1958 Sb. o územním plánování předpokládal existenci ÚPD již od účinnosti tohoto zákona. Realita však byla taková, že do doby účinnosti Směrného územního plánu hlavního města Prahy (22. 4. 1964) žádná územně plánovací dokumentace neexistovala. Dále žalobci předložili žalované Územní rozhodnutí Odboru výstavby města a vodního hospodářství rady ÚNV h. m. Prahy ze dne 24. 8. 1959, č. j. Výst/11-14734/1959, z něhož vyplývá, že v dané době byly používány regulační plány z let 1938 jako platná územně plánovací dokumentace pro danou část Prahy. Žalobci dále odkázali na důkaz – přílohu č. 2 citovaného znaleckého posudku (str. 1/27). Tímto znaleckým posudkem žalobci i dle náhledu soudu jednoznačně prokázali povahu všech odňatých předmětných pozemků ke dni jejich přechodu na stát, když jejich nevydané části zakreslené do regulačního plánu mají charakter stavebních pozemků v okamžiku odnětí, tj. pozemků, které byly odebírány v letech 1960 – 1963 za účelem jejich budoucí zástavby.

15. Z Přehledu nároků a plnění nároků oprávněných osob ze dne 4. 3. 2019 soud zjistil, že žalovaná ke dni 4. 3. 2019 evidovala zcela vyčerpaný restituční nárok u žalobce a) ve výši 129 940,57 Kč. Z Přehledu nároků a plnění nároků oprávněných osob ze dne 13. 3. 2019 pak soud zjistil, že restituční nárok právní předchůdkyně žalobců b) a c) JUDr. Miroslavy Boháčové byl žalovanou stanoven ke dni 13. 3. 2019 jako zcela vyčerpán ve výši 129 940,57 Kč. Soud se ztotožňuje s názorem žalobců, že rozdíl mezi skutečnou výší restitučního nároku žalobců a oceněním žalované je výrazný a že žalovaná v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu neurčila hodnotu pozemků odňatých právním předchůdcům žalobců podle územně plánovací dokumentace platné ke dni přechodu vlastnického práva k těmto pozemkům na stát a trvá na ocenění podle úřední evidence těchto pozemků v pozemkových knihách, když tyto byly vedeny jako „role“.

16. Soud uzavírá, že vzhledem k odmítání žalované přecenit v souladu s argumentací žalobců určení ceny nevydaných pozemků se žalobci nemohli řádně ve zbývající části svého nároku účastnit veřejných nabídek a domáhat se vydání náhradních pozemků. Ze všech shora uvedených důvodů soud shledává popsaný postup žalované jako liknavý a svévolný, když žalobci, resp. jejich právní předchůdci dlouhodobě a marně usilují o dosažení odpovídající náhrady, přičemž žalovaná odmítala dostát své povinnosti poskytnout žalobcům náhradu ve správné výši. Hodnocení nesprávnosti ocenění nevydaných pozemků žalovanou lze opřít o judikaturu vyšších soudů, lze zmínit usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 3689/2015, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 1. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4375/2015, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 1615/2016, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5389/2014, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 155/2015, popřípadě usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 3689/2015. Žalovaná eviduje restituční nárok žalobců coby oprávněných osob ve zcela nepřiměřené výši. Žalovanou nebyly řádně akceptovány podklady oprávněné osoby, zejména znalecký posudek ve spojení s územně plánovací dokumentací, přičemž žalovaná nečinila kroky k odstranění spornosti ocenění nároku žalobců coby oprávněných osob. Blíže se touto problematikou zabývá též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4758/2016. Soud odkazuje na již přijaté závěry konstantní judikatury Nejvyššího soudu spočívající v konstatování, že za odejmuté pozemky nutno poskytnout náhradu jako za pozemky stavební, pokud tyto byly v době jejich přechodu na stát územně plánovací dokumentací určeny pro stavbu či pokud byly odejmuty za účelem výstavby, či pokud byla výstavba bezprostředně po jejich odejmutí skutečně realizována nebo pokud v době jejich přechodu již byly zastavěny. Připomenout lze též usnesení sp. zn. 28 Cdo 4401/2015 ze dne 20. 9. 2016.

17. Z ustálené judikatury vyšších soudů je též zřejmé, že ke dni přechodu pozemků na stát lze zvažovat pouze faktický stav pozemků, tj. zda je charakter pozemku zemědělský či stavební.

Žalobci předloženou územně plánovací dokumentací (s již citovanými návrhy přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro příslušnou část Prahy) doložili, že předmětné pozemky byly určeny dle předložené územně plánovací dokumentace (a to dle zákresů jednotlivých odňatých pozemků do územně plánovací dokumentace v přílohách č. 1 – č. 30 znaleckého posudku prof. Schneiderové Heralové) k zastavění. Z uvedeného jednoznačně vyplývá stavební charakter původních pozemků. Soud se v daném směru ztotožňuje se závěry znalkyně prof. Schneiderové Heralové, pokud byly tyto odňaté pozemky, případně jejich části oceněny jako stavební. Ostatní odňaté pozemky pak byly oceněny jako nestavební. Znalecký posudek prof. Ing. Schneiderové Heralové soud hodnotí jako vnitřně logicky uspořádaný, nerozporný, přičemž vyslovené závěry v tomto jsou dostatečně podloženy znaleckým zkoumáním a korespondují s obsahem v řízení provedených listinných důkazů. Metodika užitá v tomto znaleckém posudku pak byla shledána v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího soudu ČR. Z citovaného posudku je zřejmé, že charakter pozemků před jejich přechodem na stát byl stejný jako po jejich přechodu na stát, neboť jak byly tyto pozemky zakresleny v příslušné územně plánovací dokumentaci platné v době přechodu pozemků na stát mezi lety 1953 a 1975, tak byly v následujících letech zastavěny. Znalkyně ve svém posudku a v připojených tabulkách u každého jednotlivého pozemku pro přehlednost uvedla číslo přílohy tohoto posudku, kde je každý z dílčích pozemků zakreslen v příslušné územně plánovací dokumentaci platné v době přechodu pozemku na stát. Z těchto zákresů jednotlivých parcel do návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy je zřejmé, že v následujících letech došlo k zastavění odňatých pozemků tak, jak bylo v této územně plánovací dokumentaci původně zakresleno. U těch pozemkových parcel, které zčásti spadají do plochy určené k zastavění a zčásti nikoli, jsou zakresleny i nevydané či vydané KN parcely. Tímto postupem znalkyně doměřila výměry spadající do zastavitelné plochy regulačních plánů, kdy výpočet výměr těchto ploch byl proveden znalkyní popsanou, ve znalecké praxi běžně užívanou, metodikou. Soud se ztotožňuje i s náhledem znalkyně v tom směru, že regulační plány, z nichž znalecký posudek vychází, byly vydávány v 30. letech minulého století na základě zákona č. 88/1920 Sb. a tyto platily až do 60. let minulého století, kdy byly postupně nahrazovány územně plánovací dokumentací vydávanou na základě zákona č. 84/1958 Sb. o územním plánování. Do doby jejich nahrazení však byly tyto regulační plány plně využívány v územních řízeních i za účinnosti zákona č. 84/1958 Sb. V předmětném území Smíchov a Košíře nebyla pro rozhodné období dle znalkyně k přechodu vlastnického práva na stát, tj. k 31. 3. 1960 a 9. 12. 1963 (data přechodu vlastnického práva k odňatým pozemkům na stát plynou z jednotlivých vyvlastňovacích titulů – darovací prohlášení ze dne 29. 3. 1960, přijatého Čsl. státem ke dni 31. 3. 1960 a odúmrť – odmítnutí dědictví po Anně Půlkrábkové) dohledána žádná jiná platná územně plánovací dokumentace než regulační plány, na které znalecký posudek odkazuje, když tuto skutečnost potvrdil i Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy. Znalkyně ve svém posudku, a to v jednotlivých přílohách, provedla zakreslení stavu nové výstavby mezi lety 1953 a 1975, která odpovídá regulaci uvedené v předmětné územně plánovací dokumentaci dané doby, ve které je tento stav zachycen a taktéž odpovídá i stavu uvedenému v ortofotografických snímcích Prahy daného území. Z tohoto důvodu ocenila znalkyně předmětné pozemky dle jejich charakteru jako pozemky stavební, neboť jejich formální vedení v katastru nemovitostí (dříve v evidenci nemovitostí) coby pozemků zemědělských není pro určení jejich ceny podstatné.

18. Pokud pak žalovaná namítá, že znalkyně prof. Ing. Schneiderová Heralová v rámci ocenění nevydaných pozemků řádně a dostatečně neposuzovala aplikovatelnost jednotlivých srážek ve smyslu přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky, pak s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 5345/2017, sp. zn. 28 Cdo 1024/2018, popřípadě sp. zn. 28 Cdo 4148/2019 nutno zdůraznit, že srážky dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky lze aplikovat pouze za situace, kdy bude nade vší pochybnost prokázáno, že jsou naplněny podmínky pro jejich aplikaci, přičemž pokud tak prokázáno nebude, je namístě předmětné srážky neaplikovat. Předmětné nevydané pozemky, které byly ze strany státu odňaty právním předchůdcům žalobců, se nacházejí v zastavitelném

území hlavního města Prahy, ve kterém jsou rozvedeny ve všech jeho částech inženýrské sítě, na které byly následně zastavěné pozemky napojeny, a proto pro použití aplikace srážek ve smyslu přílohy č. 7 uvedené vyhlášky není dle závěrů znalkyně prof. Ing. Schneiderové Heralové místo. Znalkyně pak v citovaném znaleckém posudku užité postupy a metodiku blíže upřesnila v rámci svého výslechu zachyceného v protokolu o jednání u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ve věci sp. zn. 12 C 33/2020 dne 13. 10. 2020. Objasnila, na základě jakých úvah uzavřela, že bude vycházet z územních plánů, které jsou přílohou znaleckého posudku, přičemž setrvala na svých závěrech, že neshledala důvody pro aplikaci srážek, například za stavební nesrostlost pozemků apod.. Vycházela z faktu, že zde byla plánována výstavba, proto uvažovala s přístupností ze zpevněných komunikací a neshledala důvody pro aplikaci jednotlivých srážek. Znalkyně uvedla, že není namístě příslušné srážky aplikovat, neboť dle dobové územně plánovací dokumentace byly předmětné nevydané pozemky určeny k zastavění rodinnými domy v zahradách, tedy již v době, kdy byly určeny pro tento účel, muselo být plánováno jejich napojení na inženýrské sítě a tyto sítě musely být v této souvislosti i budovány. Pokud jde o námitku žalované ohledně nepoužitelnosti srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky týkající se nepříznivé docházkové vzdálenosti od školy a národního výboru, nutno souhlasit s náhledem žalobců, že tato „srážka“ dle vyhlášky č. 7 oceňovacího předpisu nebyla v citovaném znaleckém posudku použita, neboť v katastrálních územích v dané době již městská hromadná doprava fungovala. Pokud jde o aplikaci srážky přístupnosti předmětných pozemků po zpevněné komunikaci, pak dle dobové územně plánovací dokumentace je zřejmé, že všechny pozemky byly přístupné po zpevněných komunikacích, které buď již v dané době existovaly, nebo měly být na základě regulačních a zastavovacích plánů vybudovány. Ke zpřesnění závěrů citovaného znaleckého posudku žalobci doložili též výpověď znalkyně prof. Ing. Schneiderové Heralové zachycenou v protokolu o jednání ve věci vedené u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 18 C 13/2020 ze dne 24. 9. 2020, z něhož je zřejmé, že dle dobové územní plánovací dokumentace byly předmětné nevydané pozemky určeny k zastavení rodinnými domy v zahradách. Tedy již v době, kdy byly určeny pro tento účel, muselo být plánováno, že domy budou napojeny na vodovod, kanalizaci a rozvod elektřiny a tyto sítě musely být v této souvislosti i budovány. Soud se ztotožňuje s výše vyslovenými závěry prof. Ing. Schneiderové Heralové, že není namístě příslušné srážky aplikovat.

19. Pokud pak žalovaná v závěru řízení předložila k rozporování závěrů znaleckého posudku prof. Ing. Schneiderové Heralové oponentní znalecký posudek Ing. Pavla Pelce ze dne 28. 7. 2021, č. 670/2020, z něhož se podává, že znalec shledal závěry znalkyně, z nichž vzala za podklad pro posouzení charakteru a výše nevydaných pozemků územní plány Státní regulační komise jako jediných existujících a provedla též (dle znalce Ing. Pelce) nesprávné určení výměr pozemků, soud vyšel již z výše uvedených závěrů znalkyně prof. Ing. Schneiderové Heralové, když dle názoru soudu se jmenovaná dostatečně vypořádala i se všemi námitkami strany žalované co do určení charakteru odňatých pozemků, aplikace (neaplikace) srážek a stanovení výměr pozemků. Ze znaleckého posudku Ing. Pavla Pelce se podává, že administrativní cena oceňovaných pozemků k letům 1960 a 1963 činí celkem 9 093 682,30 Kč, z toho u pozemků stavebních 8 657 815 Kčs a u pozemků BPEJ 435 867,30 Kčs. Restituční nárok žalobců pak byl dle žalované určen na částku ve výši 2 196 604 Kč, a to konkrétně u žalobce a) na částku ve výši 1 098 302 Kč, u žalobce b) na částku ve výši 549 151 Kč a u žalobkyně c) na částku ve výši 549 151 Kč. Soud však s poukazem na argumentaci shora k závěrům znalce Ing. Pelce nepřihlížel, když vyšel ze znaleckého posudku prof. Ing. Schneiderové Heralové.

20. Namítá-li žalovaná promlčení restitučního nároku žalobců ve vztahu k přecenění provedenému na základě citovaného posudku jmenované znalkyně prof. Ing. Schneideravé Heralové, považuje soud tuto námitku žalované za neoprávněnou. Žalobci řádně uplatnili u žalované svůj restituční nárok. Dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu, připomenout lze například usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4148/2009, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo

4173/2017, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2064/2018 či rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3381/2009, právo na řádné ocenění restitučního nároku ani samotný restituční nárok jako takový se nepromlčuje, v případě práva na řádné ocenění restitučního nároku se dle závěrů Nejvyššího soudu nejedná o samostatné majetkové právo, které by podléhalo promlčení.

21. Žádná z procesních stran v průběhu řízení již netrvala na původním návrhu na provedení důkazu výslechem znalkyně prof. Schneiderové Heralové, když úvahy jmenované znalkyně byly dostatečně vysvětleny v rámci jejího výslechu coby znalkyně, zachyceného ve shora uvedených protokolech o jednáních v soudních řízeních výše. Za situace, kdy v závěru řízení již stranou žalovanou nebyla zpochybňována otázka, zda žalobci jsou oprávněnými osobami dle zákona o půdě a tudíž jejich aktivní legitimace v daném řízení, netrvali žalobci na provedení důkazu dalšími listinami ze spisu sp. zn. PÚ 1107/92.

22. Přestože žalovaná teprve v průběhu řízení připustila, že nároky žalobců neocenila správně, alespoň v určitém ohledu, jak již bylo výše naznačeno, i nadále nároky žalobců odmítá evidovat ve správné výši, čímž žalobcům de facto znemožňuje zapojit se do veřejných nabídek a účastnit se se svými nároky ve skutečné výši za účelem jejich uspokojení. Nutno přisvědčit žalobcům, že za situace, kdy doposud nebyly správně oceněny restituční nároky žalobců, nemohli se tito se svým nárokem co do výše, kterou žalovaná stále odmítá uznat, veřejných nabídek účastnit.

23. Přijaté závěry výše se žalované nepodařilo zpochybnit ani dalšími, jí v řízení předloženými důkazy včetně leteckých srovnávacích snímků a výňatků z územních plánů z 60. a 70. let 20. století ve spojení s legendami těchto územních plánů.

24. Ve věcech řízení o uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků do vlastnictví navrhovatele k uspokojení jeho nároku jako oprávněné osoby na převod náhradních pozemků za pozemky, které mu nelze vydat (§ 11 odst. 1 zákona o půdě) bylo již opakovaně judikováno vyššími soudu. K samotné problematice poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám se Nejvyšší soud vyslovil mimo jiné v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, uveřejněném pod č. 62/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, v němž formuloval a odůvodnil závěr, že „důvodnost žaloby" na uložení povinnosti Pozemkovému fondu ČR (jeho nástupkyní je od 1. 1. 2013 žalovaná, jejíž práva a povinnosti vykonává Státní pozemkový úřad) uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků, není třeba „při liknavém postupu Pozemkového fondu ČR – vázat na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky žalovaného". V citovaném rozhodnutí Nejvyšší soud ČR reagoval i na změnu právní úpravy při převodu náhradních pozemků oprávněným osobám, ke které došlo s účinností od 14. 4. 2006, zákonem č. 131/2006, uzavíraje, že ani postup podle nového ustanovení § 11a zákona o půdě, který zásadně předpokládá převod pozemků oprávněným osobám na základě veřejných nabídek Pozemkového fondu ČR, nemusí být vždy zárukou řádného plnění povinností Pozemkového fondu ČR k převodu náhradních pozemků. Nejvyšší soud ČR připomněl, že poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám patří k základním povinnostem Pozemkového fondu ČR, přičemž struktura jeho nabídky musí mít takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby náhrada byla poskytnuta v co možná nejkratší době, v co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Dodal, že takové rozhodnutí, v němž bude Pozemkovému fondu ČR (předchůdci žalované) uložena povinnost uzavřít s osobou oprávněnou smlouvou o bezúplatném převodu vlastnického práva ke konkrétním pozemkům, i když tyto nebyly uveřejněny ve veřejné nabídce, nelze ve vztahu k ostatním osobám oprávněným pokládat za diskriminující, a že takové rozhodnutí je v souladu s principem ovládajícím soukromé právo, totiž, že každý si má střežit svá práva.

25. I usnesením ze dne 26. 10. 2016, č. j. 28 Cdo 4200/2016-294, Nejvyšší soud ČR připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu ČR (např. rozsudek Nejvyšší soudu ČR ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5389/2014 a usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28

Cdo 1787/2015 a ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1540/2015) je uspokojení nároku oprávněné osoby způsobem, jenž se vymyká zákonem stanovenému postupu (srv. § 11a zákona o půdě) považováno za výjimečné, uplatnitelné v situaci, jsou-li prokázány okolnosti, na jejichž podkladě lze postup Pozemkového fondu ČR (resp. žalované) kvalifikovat jako liknavý, svévolný, či diskriminační, a když se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv. Dovolací soud současně rozsudkem ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5389/2014 připomněl jím zaujatý právní závěr, že zjišťování a hodnocení rozhodujících skutečností o krocích oprávněné osoby, jakož i postupu Pozemkového fondu ČR (resp. žalované), je především otázkou skutkových zjištění.

26. Postup žalované, jak vyplývá z provedeného dokazování, byl v obdobných případech i soudy vyšších stupňů (např. rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 9. 2017, č. j. 19 Co 1118/2017-222, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 9. 2018, č. j. 28 Cdo 2288/2018-33) hodnocen jako liknavý i svévolný. I v projednávaném případě vzal soud za prokázané, že žalobci, resp. jejich právní předchůdci, domáhající se uspokojení svých restitučních nároků ve vztahu k původně jejich rodině náležejícímu nemovitému majetku, se již po desítky let domáhají svých práv podle restitučních předpisů.

27. Soud shrnuje, že postup zvolený žalovaný lze hodnotit jako obcházející závěry přijaté v již citovaných rozhodnutích soudů vyšších instancí.

28. Žalovaná dlouhodobě nečinila kroky k odstranění sporu o výši nároku žalobců. Teprve v průběhu řízení učinili účastníci v zájmu hospodárnosti řízení nespornou výši převážné většiny tzv. náhradních pozemků. Nadále zůstal však mezi stranami sporný způsob určení ceny pozemků nevydaných, a to v návaznosti na odlišně stranami tvrzený charakter těchto pozemků.

29. Smyslem a účelem restitučních zákonů je snaha alespoň částečně zmírnit následky minulých majetkových křivd, přičemž ke splnění účelu a cíle restitucí je zejména nutné, aby obecné soudy interpretovali restituční zákony ve vztahu k oprávněným osobám co nejvstřícněji (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1088/12, popřípadě sp. zn. I. ÚS 755/06).

30. Podle § 14 odst. 1 zákona o půdě oprávněné osobě náleží náhrada za pozemek, který se podle tohoto zákona nevydá, a za který nebyl poskytnut jiný pozemek. Podle ustanovení § 28a zákona o půdě se náhrady podle tohoto zákona poskytují v cenách platných ke dni 24. 6. 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.

31. Podle § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů nelze převádět

    a) zemědělské pozemky, na jejichž vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto,

    b) zemědělské pozemky, nebo jejich části určené územním plánem, nebo regulačním plánem, anebo rozhodnutím o umístnění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami, nebo stavbami dopravní infrastruktury, nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků, mimo pod bodem 4. určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infrastruktury,

    c) zemědělské pozemky určené k řešení podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, u kterých je v katastru nemovitostí vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav,

    d) majetek, o jehož převodu na jiné osoby bylo rozhodnuto podle jiného právního předpisu,

    e) zemědělské pozemky ve vojenských újezdech,

f) zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a na územích národních parků; dále nelze převádět zemědělské pozemky v přírodních rezervacích a v přírodních památkách, s výjimkou zemědělských pozemků, k jejichž zcizení vydalo souhlas Ministerstvo životního prostředí podle jiného právního předpisu,

g) pozemky, u nichž bylo Státním pozemkovým úřadem zahájeno správní řízení podle § 3 odst. 3 do doby vydání pravomocného rozhodnutí, nebo

h) pozemky tvořící rezervu státních pozemků.

32. Jak shrnul např. Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 19 Co 838/2018-201, podmínkou pro vyhovění žalobě na uložení povinnosti bezúplatně převést zemědělský pozemek oprávněné osobě za nevydaný pozemek je, aby šlo o pozemek k převodu „vhodný", tedy pozemek, jenž by byl, nebýt liknavého postupu žalované, do veřejné nabídky takto zařaditelný (viz. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 28 Cdo 4180/2007, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3304/2014). V rozhodovací praxi dovolacího soudu bylo již dříve řečeno, že za kritéria „vhodnosti" pozemku lze např. pokládat, zda-li nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. 28 Cdo 592/2013), nebo zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 2462/2014). Tedy ani oprávněná osoba, vůči níž žalovaná postupovala liknavě, svévolně, či diskriminujícím způsobem se nemůže neomezeně domáhat převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku z vlastnictví státu, ve správě Státního pozemkového úřadu.

33. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, jak vyplývá z LV č. 10002 vedeného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský Kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, že všechny žalobci zvolené pozemky jsou ve vlastnictví státu, a to ve správě Státního pozemkového úřadu – žalované. **Soudem nebyla shledána překážka uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků u pozemků jmenovaných níže, které soud považuje za k převodu „vhodné".**

34. Předně se jedná o pozemky parc. č. **2720/19** a parc. č. **2720/22**, vše v katastrálním území **České Budějovice 6**, ve vztahu k pozemku parc. č. 2720/19 žalovaná zmínila, že pozemek je z převodu na žalobce částečně vyloučen dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., neboť na pozemku je dle platného územního plánu obce plánována stavba veřejně prospěšné stavby VPS E1 trafostanice 22/04 kV, popřípadě její rozšíření, přičemž pozemek byl navíc předmětem jiných soudních řízení vedených u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 33 C 90/2019 a pod sp. zn. 25 C 98/2018, v jehož rámci bylo rozhodnuto o tom, že předmětný pozemek nebyl žalobcům vydán, a to právě z důvody překážky převoditelnosti předmětného pozemku ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Uvedená tvrzení žalovaná osvědčila ortofotomapou pozemku, výřezem z územního plánu obce České Budějovice a znaleckým posudkem č. 64/2018 znalce JUDr. Jaroslava Kubáta. Zejména nutno spolu se žalobci poukázat na skutečnost, že v řízení pod sp. zn. 25 C 98/2018 byla žaloba ve vztahu k předmětnému pozemku zamítnuta rozhodnutím podepsaného soudu s odkazem na ust. § 6 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, když rozsudek byl vydán ještě před novelou účinnou od 1. 11. 2019, která pro tyto stavby technické infrastruktury jednoznačně určila výjimku z nepřevoditelnosti dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. Navíc však nově u pozemku parc. č. 2720/19 v katastrálním území České Budějovice 6 byl oddělen pás dotčený právě zmíněnou technickou infrastrukturou (zejména liniové inženýrské sítě), přičemž v katastru nemovitostí je nyní tento pozemek zapsán již ve snížené výměře 1 165 m^2 (namísto dříve uvedené výměry 3 650 m^2). Tedy ta část pozemku, která byla dotčena technickou infrastrukturou, již byla na základě geometrického plánu č. 2720/55

oddělena a převedena na jinou oprávněnou osobu, a to v řízení vedeném u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 33 C 90/2019 (rozsudek nabyl právní moci dne 13. 7. 2020). Obdobně pak i ve vztahu k pozemku parc. č. 2720/22 v katastrálním území České Budějovice 6 žalovaná argumentovala tím, že pozemek je z převodu na žalobce částečně vyloučen dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., neboť na pozemku je dle platného územního plánu obce plánována výstavba veřejně prospěšné stavby VPS K10 – stavba městské stokové sítě a pozemek je navíc předmětem jiných soudních řízení vedených u Okresního soudu v Českých Budějovicích (shodně jako výše). Žalovaná na podporu svých tvrzení předložila ortofotomapu předmětného pozemku, výřez z územního plánu obce a znalecký posudek č. 64/2018 znalce JUDr. Jaroslava Kubáta. I k tomuto pozemku parc. č. 2720/22 o stavu soudních řízení platí výše uvedené. V katastru nemovitostí je nyní předmětný pozemek zapsán již ve snížené výměře 281 m^2 (namísto dříve uvedené výměry 1 581 m^2), přičemž část tohoto pozemku, která byla dotčena technickou infrastrukturou, již byla na základě geometrického plánu č. 2720/56 oddělena, tato oddělená část byla již převedena na jinou oprávněnou osobu. Žalobci se domáhají převodu tohoto pozemku ve snížené výměře v části, která již není dotčena stavbou technické infrastruktury. Žalovaná posléze ani přes výzvu soudu udělenou jí při jednání dne 3. 9. 2020 dle § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. netvrdila jiné překážky bránící převodu těchto pozemků ve snížené výměře na žalobce. Účastníci učinili nesporným ocenění pozemku parc. č. 2720/19 v katastrálním území České Budějovice 6 částkou 136 305 Kč a pozemku parc. č. 2720/22 částkou 32 877 Kč.

35. Ohledně pozemku parc. č. **309/24** v katastrálním území **Drahotěšice** žalovaná ve svém shrnujícím podání doručeném soudu dne 13. 9. 2021 uznala, že z výslechu svědků (svědek Ročovský, Ing. Klepl) vyplynulo, že předmětný pozemek netvoří dříve žalovanou tvrzenou funkční souvislost se stavbami na sousedním pozemku parc. č. 260/15 ve vlastnictví třetí osoby pana Jakuba Ročovského, přičemž žádnou další překážku převoditelnosti žalovaná ve vztahu k tomuto pozemku netvrdí. Účastníci učinili nesporným ocenění předmětného pozemku ve výši 48 300 Kč v návaznosti na žalovanou předložené ocenění náhradních (k převodu navrhovaných) pozemků vypracované znalcem Ing. Cihlářem.

36. Pozemky, jejichž vydání se žalobci v tomto řízení domáhali, byly mj. oceněny znaleckým posudkem č. 2722-13/2021 ze dne 11. 2. 2021, vyhotoveným Ing. Jiřím Cihlářem, znalcem z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí.

37. K pozemku parc. č. **1131** v katastrálním území **Dlouhá Stropnice** žalovaná uvedla, že převod tohoto pozemku je na žalobce vyloučen, neboť se jedná o pozemek, ohledně něhož v jiném soudním řízení bylo vydáno předběžné opatření, které brání žalované v dispozici s předmětným pozemkem. Žalovaná poukázala na to, že předmětný pozemek byl předmětem soudního řízení vedeného pod sp. zn. 25 C 98/2018 u Okresního soudu v Českých Budějovicích, v jehož rámci bylo též rozhodnuto o nepřevoditelnosti předmětného pozemku, a to právě z důvodu nařízeného předběžného opatření. Soudu je však z úřední činnosti známo, že předběžné opatření nařízené v souvislosti s řízením vedeným u Okresního soudu v Domažlicích, sp. zn. 4 C 18/2008 bylo zrušeno usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích č. j. 25 C 137/2020-20, které již nabylo právní moci. Přes výzvu soudu ve smyslu ust. § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. žalovaná žádné jiné překážky převodu tohoto pozemku na žalobce netvrdila. Předmětný pozemek tedy soud považuje za způsobilý k převodu na oprávněné osoby – žalobce. Mezi stranami zůstal spor o ocenění tohoto pozemku, když žalobci nesouhlasili s oceněním pozemku provedeným znalcem Ing. Jiřím Cihlářem v rámci znaleckého posudku č. 1713-325/2018, a to na částku 23 223 Kč. Soud se ztotožňuje s názorem žalobců, že je zapotřebí pozemek ocenit dle § 14 odst. 4 oceňovací vyhlášky, a to částkou ve výši 7 642 Kč, kdy znalec Ing. J. Cihlář nesprávně ocenil pozemek dle § 14 odst. 5 oceňovací vyhlášky. Soud se ztotožňuje s oceněním provedeným v revizním znaleckém posudku č. 546/03/2021 ze dne 30. 3. 2021 znalkyně prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D. ve výši 7 642 Kč. K žalovanou tvrzené lukrativnosti předmětných pozemků (dle žalované se pozemek nachází v turisticky velmi atraktivní lokalitě Novohradských hor) nutno zdůraznit, že

dle platného a účinného ust. § 28a zákona o půdě se náhradní pozemky převáděné do vlastnictví oprávněných osob poskytují v cenách platných ke dni 24. 6. 1991, v cenách podle vyhl. č. 182/1988 Sb., ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. Jakýkoliv jiný způsob ocenění náhradních pozemků je v přímém rozporu se zákonem. Vzhledem k jednoznačnosti závěru revizního znaleckého posudku prof. Ing. Schneiderové Heralové soud jako nadbytečný zamítl návrh žalované na zpracování revizního znaleckého posudku k ocenění náhradních pozemků, u nichž nebylo ocenění stanoveno nesporným tvrzením obou stran.

38. Ve vztahu k pozemkům parc. č. **234** a parc. č. **235/1** v katastrálním území **Horní Stropnice** v závěru řízení žalovaná shrnula, že tyto nejsou ani dle jejího názoru zatíženy žádnou zákonnou překážkou převoditelnosti a jsou na žalobce potencionálně převoditelné. Ve vztahu k těmto pozemkům stále u podepsaného soudu probíhá řízení pod sp. zn. 36 C 123/2019, soud dodává, že toto řízení dosud nebylo pravomocně skončeno. Účastníci učinili opět nespornou cenu pozemku, a to u pozemku parc. č. 234 v částce 63 900 Kč a u pozemku parc. č. 235/1 v částce 4 511 Kč. Co se týká pozemku parc. č. **208/3** v katastrálním území Horní Stropnice, i přes svědeckou výpověď správce obecního majetku obce Horní Stropnice pana Pavla Zifčáka setrvala žalovaná na svém tvrzení, že pozemek je zatížen zákonnou překážkou převoditelnosti ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, neboť část pozemku je zastavěna a tvoří zázemí a funkční celek s nemovitostí ve vlastnictví třetí osoby, resp. je s touto stavbou funkčně spojena. Dle žalované se jedná o oplocenou zahradu v užívání obyvatel bytového domu na st. parc. č. 10, s tím, že obyvatelé tohoto domu zde mají zahrádky a jinou možnost zemědělské činnosti v obci nemají, když těmito uživateli jsou vesměs starší lidé. Dle žalované se na pozemku nacházejí drobné stavby určené k chovu drobné zvěře, pozemek je oplocen. Žalovaná připouští, že předmětný pozemek sice není nezbytný pro obsluhu, údržbu či správu onoho bytového domu, avšak představuje jediné místo, kde mohou nájemci zemědělsky hospodařit, popřípadě se rekreovat. Žalovaná tedy shledává překážku převoditelnosti tohoto pozemku z důvodu existence funkční souvislosti se sousedními pozemky a poukázala na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu – usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3583/2012, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4447/2017 či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2021, sp. zn. 28 Cdo 484/2021, popřípadě usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. 28 Cdo 67/2021.

39. Soud názor žalované o existenci funkční souvislosti v případě tohoto konkrétního pozemku nesdílí.

40. Žalovaná přes výzvu soudu ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1.3 o.s.ř. ani v rovině skutkové netvrdila konkrétní skutečnosti, které by zcela naplňovaly podmínky funkční souvislosti (popř. začlenění do funkčního celku), když otázkou funkční souvislosti se zabývala již judikatura vyšších soudů. Např. v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, č. j. 4 Co 149/2016-106 ze dne 3. 11. 2016, mimo jiné soud uvádí: „funkční souvislost dotčených nemovitostí může vyplývat pouze z jejich skutečné užitné souvztažnosti dané faktickými možnostmi, jejich hospodářského využívání, a to především s ohledem na jejich stavební či hospodářskou podobu nebo jejich přírodní ráz, což pouze odvozením může souviset i s jejich vzájemnou polohou v území…,…, tato souvztažnost se bude projevovat především tím, že jedna nemovitost je předpokladem fungování či řádného využívání nemovitostí jiné vzhledem k jejímu funkčnímu určení, přičemž toto využití je bez druhé nemovitosti zatížené nebo nemožné, přičemž oddělením jedné věci od druhé je jejich ekonomická a užitná hodnota podstatně snížena“. Taková vzájemná souvztažnost nebyla v dostatečném rozsahu žalovanou v tomto řízení prokázána.

41. Z výpovědi svědka Pavla Zifčáka, správce obecního majetku obce Horní Stropnice, soud zjistil, že sice předmětný pozemek, který je oplocen, je využíván (v současné době pouze jedním, maximálně dvěma) nájemci z bytového domu na stavební parcele č. 10, když obyvatelé tohoto bytového domu řadu let užívali sporný pozemek jako zahrádky, jedná se skutečně vesměs o starší

lidi, kteří v obci nemají jinou možnost zahrádkářského vyžití, nicméně sporný pozemek není nezbytný pro přístup k předmětnému obytnému domu, není nezbytný ani pro obsluhu, údržbu, popř. správu tohoto domu. Chybí zde propojenost jakýchkoliv dalších funkcí, účelů sporného pozemku a pozemku, na němž se nachází obytný bytový dům. Kromě užívání tohoto pozemku pro účely zahrádek žádným jiným způsobem tento pozemek obyvateli předmětného bytového domu užíván není. Soud tedy činí dílčí závěr v tom směru, že i pozemek parc. č. 208/3 v katastrálním území Horní Stropnice je způsobilý k převodu na žalobce. Obě procesní strany pak souhlasně určily cenu pozemku v částce 11 492,80 Kč.

42. Co se týká pozemku parc. č. **2839** v katastrálním území **Svébohy**, tento je dle žalované z převodu na žalobce vyloučen, neboť je ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 503/2012 Sb. určený k řešení podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb. ve znění pozdějších předpisů, u kterých je v katastru nemovitostí vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav. Dle žalované je třeba zápis poznámky o zahájení pozemkových úprav vnímat jako překážku převodu zejména z toho důvodu, že převod takového pozemku by měl fatální dopad pro dokončení pozemkových úprav. Žalovaná doložila výše uvedené tvrzení o zápisu poznámky o zahájení pozemkových úprav sjetinou z katastru nemovitostí, informativním výpisem z katastru nemovitostí k předmětnému pozemku. Z přípisu Státního pozemkového úřadu ze dne 4.8.2021 vyplývá, že ohledně komplexní pozemkové úpravy v k.ú. Svébohy dosud proběhlo pouze dne 17.10.2019 úvodní jednání. Předání návrhu nového uspořádání pozemků se předpokládá ve druhé polovině roku 2022. Soud je přesvědčen, že samotné zahájení pozemkových úprav není překážkou, která by bránila převodu tohoto pozemku na žalobce. Žalovaná přes výzvu soudu ve smyslu ust. § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. žádné jiné překážky převoditelnosti tohoto pozemku netvrdila. Při ocenění tohoto pozemku částkou 6 609,75 Kč soud vyšel ze znaleckého posudku Ing. Jiřího Cihláře č. 2722-13/2021 ze dne 11. 2. 2021, když v daném rozsahu nebylo ocenění tohoto pozemku takto stanovené žalobci sporováno.

43. Pokud jde o pozemek parc. č. **926** v katastrálním území **Hranice u Nových Hradů**, žalovaná v poslední fázi tohoto řízení vzala zpět svůj důkazní návrh na výslech svědka Michaela Lorence a ustoupila rovněž z námitky nepřevoditelnosti pozemku z důvodu existence funkční souvislosti se stavbou ve vlastnictví tohoto svědka. Žalovaná však nadále trvala na geometrickém oddělení části pozemku o výměře alespoň 2 m kolem předmětné budovy tak, aby byl zajištěn průchod kolem budovy a také jeho bezproblémová údržba, když s tímto postupem původně žalobci vyjádřili souhlas. Dle žalované předmětný pozemek zcela přiléhá a obklopuje stavbu objektu určeného k bydlení, který se nachází na sousedním pozemku parc. č. st. 524, který je ve vlastnictví třetí osoby, pana Michaela Lorence, s tím, že předmětná stavba je využívána jako ubytovací zařízení Chalupa u lesa, která nabízí ubytování v oblasti jihočeských rybníků až pro jedenáct osob. Naproti tomu žalobci však závěrem řízení shrnuli, že zde funkční souvislost není a upustili od svého návrhu na oddělení části pozemku okolo stavby za účelem provádění její údržby. Soud se ztotožnil s náhledem žalobců a uzavírá, že žalovaná ani přes výzvu soudu ve smyslu ust. § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. existenci funkční souvislosti neprokázala, když neprokázala nezbytnost sporného pozemku pro údržbu stavby na pozemku sousedním. Uvedené nelze bez dalšího dovodit ani z předloženého výpisu z katastru nemovitostí, ortofotomapy pozemku, sdělení obce Hranice ze dne 15.6.2020 ani nájemní smlouvy č. 30N 11/05. Dle přesvědčení soudu je pozemek parc. č. 926 v katastrálním území Hranice u Nových Hradů vhodný k převodu na žalobce. Mezi účastníky řízení zůstalo nesporným ocenění tohoto pozemku v částce 1 413,13 Kč.

44. Ve vztahu k pozemku parc. č. **128/40** a parc. č. **128/41** v katastrálním území **Všemyslice** žalovaná uváděla, že oba tyto pozemky jsou z převodu na žalobce částečně vyloučeny dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., neboť na pozemku parc. č. 128/40 je dle platného územního plánu obce plánována výstavba plochy dopravní infrastruktury – silniční doprava – místní a účelové komunikace DS3, s tím, že zbytek pozemku se nachází v zastavitelném území obce a je určen k zastavění pro bydlení v rodinných domech venkovského typu, což vyplývá

z platného územního plánu obce Všemyslice z 2. 5. 2019. Žalovaná výřezem z územního plánu obce Všemyslice a znaleckým posudkem k ocenění předmětného pozemku osvědčila, že převodu části předmětného pozemku brání zákonná překážka. I ve vztahu k pozemku parc. č. 128/41 žalovaná namítala částečné vyloučení tohoto pozemku z převodu na žalobce dle výše citovaného ustanovení, neboť na pozemku je dle platného územního plánu obce plánována výstavba plochy dopravní infrastruktury – silniční doprava – místní a účelové komunikace DS3, s tím, že zbytek pozemku se nachází v zastavitelném území obce a je určen k zastavění pro bydlení v rodinných domech venkovského typu, což dle žalované vyplývá z platného územního plánu obce Všemyslice z 2. 5. 2019. K tomuto žalovaná doložila výřez z územního plánu obce Všemyslice a znalecký posudek k ocenění předmětného pozemku. Nato žalobci se souhlasem soudu změnili žalobu v tom smyslu, že namísto pozemku parc. č. 128/40 požadovali k převodu dle geometrického plánu č. 929-178/2020 ze dne 27. 10. 2020 nově vzniklý pozemek parc. č. **128/67** o výměře 9 519 m^2 a pozemek parc. č. **128/40** o výměře 14 406 m^2, když plánovaná komunikace, která je současně veřejně prospěšnou stavbou, jak žalobci prokázali snímkem pozemkové parcely č. 128/40 a 128/41 – výřezem z výkresu VPS, výřezem z výkresu VPO a asanací s legendou, se nachází pouze na části pozemku. Dotčení pouhé části pozemku stavbou komunikace nečiní nepřevoditelným celý pozemek. Tuto část pozemku s plánovanou komunikací bylo možno bez problémů oddělit na základě geometrického plánu, který je nedílnou součástí tohoto rozsudku. Obdobně pak též pouze část pozemku parc. č. 128/41 je dotčena plánovanou komunikací, tuto část taktéž bylo možno bez problémů oddělit na základě geometrického plánu, který je nedílnou součástí tohoto rozsudku a žalobci se nově se souhlasem soudu domáhali nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s nimi smlouvu o bezúplatném převodu nově vzniklých pozemků parc. č. **128/70** o výměře 30 m^2, parc. č. **128/72** o výměře 60 m^2 a parc. č. **128/41** o výměře 128 m^2. Soud shodně se žalobci dospěl k závěru, že ve zbývající části jsou shora uvedené pozemky aktuálně využívány k zemědělským účelům, mohou takto být užívány i v budoucnu, ve zbývající části předmětné pozemky nejsou dotčeny veřejně prospěšnou stavbou a z převodu vyloučeny. Žalobci svá tvrzení výše doložili též snímkem předmětných pozemkových parcel. Mezi stranami pak až do skončení řízení zůstal spor co do ocenění těchto pozemků. Žalovaná setrvala na ocenění dle znaleckého posudku Ing. Jiřího Cihláře č. 2722-13/2021 ze dne 11. 2. 2021. Soud se však přiklonil k názoru žalobců, kteří nesouhlasí s oceněním pozemku tímto znalcem, když znalec Ing. Cihlář ocenil pozemek parc. č. 128/40 v celé své výměře, nikoliv dle geometrického plánu č. 929-178/2020 – pozemek parc. č. 128/40 o výměře 14 406 m^2 a pozemek parc. č. 128/67 o výměře 9 519 m^2, když nadto Ing. Cihlář ocenil předmětné pozemky jako stavební s tím, že je s nimi počítáno v územní rezervě. Soud se ztotožnil se závěry žalobci předloženého revizního znaleckého posudku k určení ceny nově vzniklých částí pozemku dle předloženého geometrického plánu, s tím, že tyto pozemky nemohou být oceněny jako pozemky stavební. Revizním znaleckým posudkem č. 557/14/2021 ze dne 27. 7. 2021, vypracovaným znalkyní prof. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D., byly žalobci požadované náhradní pozemky dle geometrického plánu oceněny – parc. č. 128/40 o výměře 14 406 m^2 částkou 71 918,03 Kč a parc. č. 128/67 o výměře 9 519 m^2 částkou 38 909,44 Kč. Žalobci doložili soudu přípis žalované ze dne 28. 7. 2021, zn. SPU 274104/2021/Du, v němž žalovaná sdělila, že předložený geometrický plán ohledně rozdělení pozemku byl předložen k vyjádření Stavebnímu úřadu Týn nad Vltavou po předchozím jejím zamítavém stanovisku ve věci ze dne 13. 7. 2021. I ve vztahu k pozemku parc. č. 128/41 žalovaná setrvala na ocenění dle znaleckého posudku Ing. Jiřího Cihláře č. 2722-13/2021 ze dne 11. 2. 2021 s poukazem na to, že pozemek v územní rezervě je možno ocenit jako pozemek částečně stavební, resp. podmíněně zastavitelný s ohledem na jeho určení k zastavění v územní rezervě. Soud se i ohledně tohoto pozemku a jeho ocenění ztotožnil se závěry žalobci předloženého revizního znaleckého posudku výše, prof. Ing. Schneiderové Heralové, s tím, že ani tento pozemek nemůže být oceněn jako pozemek stavební a je správně oceněn dle revizního pozemku následujícím způsobem – pozemek parc. č. 128/41 o výměře 128 m^2 částkou 914 Kč, pozemek parc. č. 128/70 o výměře 30 m^2 částkou 196 Kč a pozemek parc. č.

128/72 o výměře 60 m^2 částkou 392 Kč. Žalobci doložili žádost o součinnost ze dne 2. 7. 2021, zaslanou právním zástupcem žalobců na SPU KPU pro Jihočeský kraj, ve spojení s doručenkou ve věci rozdělení pozemku.

45. Soud sdílí náhled žalobců na možnost oddělení geometrickým plánem pozemku, jak učinili žalobci v tomto řízení, když žalobcem navrhovaný postup oddělit části některých (částečně nepřevoditelných) pozemků geometrickým plánem tak, aby zbylé části byly převoditelné, je v tomto řízení přípustný, a to i přes závěry rozhodnutí Ústavní soudu sp. zn. III. ÚS 3804/2019 ze dne 5. 1. 2021. Ani Nejvyšší soud plně nepřisvědčil k závěrům Ústavního soudu v posledně citovaném nálezu k otázce vhodnosti rozdělení pozemku (geometrickým oddělovacím plánem), jak plyne z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 509/2021 – 2181. V daném řízení žalobci nepožadují takovou úpravu pozemků (dělení), při níž by došlo k jakémukoli negativnímu zásahu do plánované komunikace, při kterém by taková stavba mohla být jakkoli narušena či znesnadněna.

46. Ohledně pozemku parc. č. **169/13** v katastrálním území **Drahotěšice** pak žalovaná učinila převoditelnost tohoto pozemku i ocenění předmětného pozemku ve výši 874 Kč se žalobci nespornou.

47. I žalobci předložený revizní znalecký posudek znalkyně prof. Ing. Schneiderové Heralové soud hodnotí jako vnitřně jednotný, znalkyně popsala, na základě jakých úvah a s užitím jaké metodiky ke svým znaleckým závěrům dospěla, užitá metodika byla shledána v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu ČR.

48. Ohledně **zbývajících** pozemků pak byla žaloba **zamítnuta**. K pozemku parc. č. **145/33** v katastrálním území **Ločenice** žalovaná namítala, že k převodu na žalobce je tento pozemek vyloučen, neboť část předmětného pozemku se nachází v těsném prostoru mezi dvěma rodinnými domy a jejich zahradami, tato část pozemku pak tvoří funkční souvislost právě s těmito nemovitostmi, když je ze strany vlastníků těchto nemovitostí užívána jako příjezdová cesta k jejich nemovitostem, konkrétně zejména ke stavbě rodinného domu č.p. 137, která je součástí pozemku parc. č. st. 209 v katastrálním území Ločenice, když pozemek a dům je ve vlastnictví paní Rohové Jaroslavy. Předmětný pozemek byl oceněn znalcem Ing. Jiřím Cihlářem v částce 40 480 Kč. S argumentací žalované žalobci nesouhlasili a předložili geometrický plán č. 619-177/2020 ze dne 6. 11. 2020, vyhotovený Prokopem Kyrianem – GESTA, kterým byl předmětný pozemek parc. č. 145/33 o výměře 2 024 m^2 rozdělen na nově vzniklý pozemek parc. č. 145/95 o výměře 831 m^2 a stávající pozemek parc. č. 145/33 o snížené výměře 1 193 m^2. Nově vzniklý pozemek parc. č. 145/95 o výměře 831 m^2 je dle žalobců tou částí pozemku, po které je zajištěn přístup k pozemkové parcele č. st. 209 o výměře 252 m^2, jehož součástí je rodinný dům č.p. 137 a dále i přístup na pozemkovou parcelu č. 145/18 – zahradu o výměře 338 m^2, které jsou ve vlastnictví paní Jaroslavy Rohové a taktéž tento pozemek zahrnuje i tu část pozemku, který přiléhá k pozemkové parcele č. 145/18 – zahradě ve vlastnictví paní Jaroslavy Rohové a k pozemkové parcele č. 145/14 – zahradě, vše v katastrálním území Ločenice ve vlastnictví paní Moniky Kubáčkové. Žalobci učinili nespornou jednotkovou cenu 20 Kč/1 m^2 dle znaleckého posudku k určení ceny celého tohoto pozemku předloženého žalovanou (znalecký posudek č. 1457-98/2018 Ing. Jiřího Cihláře), kdy u pozemkové parcely č. 145/33 o výměře 1 193 m^2 se dle geometrického plánu jedná o cenu tohoto pozemku ve výši 23 860 Kč. Dle žalované lze považovat za vyloučenou z převodu na žalobce pouze tu část pozemku, která slouží jako přístupová a příjezdová cesta k pozemkové parcele č. st. 209, jehož součástí je dům č.p. 137. Žalobci dále zdůraznili, že dle nájemní smlouvy č. 24N20/05 (uzavřené se žalovanou)ze dne 13. 5. 2020, s účinností od 25. 5. 2020, kterou při jednání soudu předložila svědkyně Monika Kubáčková, vyplývá, že předmětem nájmu je pozemková parcela č. 145/33 o výměře 892 m^2 v katastrálním území Ločenice za účelem chovu drobného hospodářského zvířectva, přičemž v článku VII této nájemní smlouvy je uvedeno: „Nájemce bere na vědomí a je srozuměn s tím, že

pozemek, který je předmětem nájmu dle této smlouvy, může být pronajímatelem převeden na třetí osoby v souladu s jeho dispozičním oprávněním. V případě změny vlastnictví platí ust. § 2221 a § 2222 OZ.“ Dle žalobců je svědkyni Kubáčkové známo, že si pronajímá pouze část předmětného pozemku o výměře 892 m^2, nikoliv celou výměru tohoto pozemku o výměře 2 024 m^2, a to za situace, kdy je to ona se svojí rodinou, která užívá rodinný dům č.p. 137, Ločenice s pozemky ve vlastnictví své matky Jaroslavy Rohanové a tudíž potřebuje část pozemkové parcely č. 145/33 jako příjezdovou a přístupovou cestu k rodinnému domu i vzhledem k tomu, že pozemky ve vlastnictví matky paní Kubáčkové byly v minulosti odděleny oplocením a jsou takto odděleny i nyní od pozemků v jejím vlastnictví. Pozemek parc. č. 145/33 užívá dle žalobců paní Kubáčková v daleko větší výměře, než kterou si nájemní smlouvou pronajala a k jinému účelu, než ke kterému si část tohoto pozemku pronajala, proto nelze v této její neoprávněné činnosti a za stávajícího stavu věci spatřovat mezi pozemky ve vlastnictví paní Jaroslavy Rohové či pozemky ve vlastnictví paní Kubáčkové a pozemkem sporným jakoukoliv funkční souvislost.

49. Žalobci se souhlasem soudu změnili v daném směru žalobu tak, že se nově domáhali převodu pouze části původního pozemku parc. č. 145/33 v katastrálním území Ločenice, a to části označené geometrickým plánem č. 619-177/2020 ze dne 6. 11. 2020, vyhotoveným Ing. Kateřinou Dvořákovou jako parc. č. 145/33 o výměře 1 193 m^2. Soud již v průběhu řízení předestřel svůj právní náhled v tom smyslu, že ohledně předmětného pozemku – části oddělené příslušným geometrickým plánem považuje žalobu za nedůvodnou vzhledem ke zjištěné existenci překážky bránící převodu tohoto pozemku – existenci funkční souvislosti. Z výslechu svědkyně Jaroslavy Rohové, zejména ve spojení s výpovědí svědkyně Moniky Kubáčkové, vzal soud za prokázané, že spornou část pozemku svědkyně Kubáčková s rodinou jako vlastník a uživatel sousedních pozemků na své náklady vykácela, vysekala, očistila od náletů, přičemž aktivně pokračuje v rekultivaci tohoto pozemku, což doložila i při jednání soudu dne 11. 3. 2021 předloženými fotografiemi. Z nájemní smlouvy č. 24N20/05, uzavřené mezi žalovanou a paní Monikou Kubáčkovou dne 13. 5. 2002, soud zjistil, že jmenované byla přenechána k užívání část pozemku parc. č. 145/33 o výměře 892 m^2 za účelem chovu drobného hospodářského zvířectva. Smlouva byla uzavřena s účinností od 25. 5. 2020 na dobu neurčitou, smlouva obsahuje ustanovení článku VII již výše předestřené žalobci. I přes shora uvedené je soud toho názoru, že i zbývající část pozemku parc. č. 145/33 (po oddělení části, po níž vede přístupová, příjezdová cesta) zůstává zatížena překážkou funkční souvislosti, když na tuto část pozemku navazují další pozemky sousedních vlastníků užívané jako zahrady, resp. na nichž je prováděna úprava těchto pozemků za účelem jejich možného následného užívání jako zahrady. Soud poukazuje na argumentaci užitou v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2021, č. j. 28 Cdo 67/2021-1199, kdy je namístě přihlédnout k takovéto individuálně dané okolnosti (důraz na poskytnutí většího prostoru pro zahrádkářské a pěstitelské aktivity) při úvahách o existenci jednotného funkčního celku, resp. vzájemné funkční souvislosti.

50. Žaloba pak byla shledána nedůvodnou též ohledně pozemků parc. č. **444/4** a parc. č. **446/1** v katastrálním území **Dívčice**. Soud již v průběhu řízení seznámil procesní strany s předběžným náhledem na věc, když otázka způsobilosti těchto pozemků k převodu na oprávněné osoby již byla podepsaným soudem řešena v řízení vedeném pod sp. zn. 25 C 98/2018. Soud ohledně těchto pozemků rozsudkem ze dne 23. 4. 2019, č. j. 25 C 98/2018-538 žalobu zamítl, neboť předmětné pozemky shledal jako nevhodné k zemědělskému obhospodařování. Vyšel ze sdělení Městského úřadu Zliv ze dne 11. 4. 2018 ve spojení s ortofotosnímky těchto pozemků. Dospěl k závěru, že pozemek parc. č. 444/4 má velmi malou rozlohu, pouhých 67 m^2, pozemek parc. č. 446/1 je špatně přístupný, ze všech stran je obklopen sousedními pozemky bez přístupu na veřejnou cestu. Krajský soud v Českých Budějovicích následně rozsudkem ze dne 25. 7. 2019, č. j. 19 Co 870/2019-677 rozhodnutí soudu podepsaného v daném směru potvrdil. Soud i nadále zastává již výše prezentovaný právní názor, když z řízení ohledně těchto pozemků ničeho nového nevyplynulo. Nic na závěru výše nemění ani obsah přípisu Státního pozemkového úřadu ze dne

4.8.2021, z něhož se podává, že dle dřívějších sdělení nejsou předmětné pozemky z převodu vyloučeny.

51. Informativními výpisy z katastru nemovitostí ve spojení s ortofotosnímky posuzovaných pozemků je dokumentován aktuální stav předmětných pozemků včetně jejich polohy v území. Soud neprovedl důkaz navržený stranou žalovanou – vypracování revizního znaleckého posudku k ocenění náhradních pozemků, jak argumentováno již výše, kdy sporné otázky byly přesvědčivě znaleckými posudky předloženými stranou žalující zodpovězeny.

52. Soud případně nehodnotil důkazy výše nezmíněné, když tyto shledal coby nezpůsobilé vnést do řízení nové, právně významné skutečnosti.

53. Ze všech shora popsaných důvodů soud hodnotí postup žalované a jejího právního předchůdce jako svévolný a liknavý, když nárok žalobců nebyl dosud zcela uspokojen. Je tak na místě, aby se žalobci domohli uspokojení svého nároku oprávněných osob v podobě soudního rozsudku, jímž bude nahrazen projev vůle žalované k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu.

54. Podle ustanovení § 1115 občanského zákoníku ve znění účinném od 1. 1. 2014 osoby, jimž náleží vlastnické právo k věci společně, jsou spoluvlastníky. Podle § 1122 odst. 2,3 o. z., velikost podílu vyplývá z právní skutečnosti, na níž se zakládá spoluvlastnictví nebo účast spoluvlastníka ve spoluvlastnictví. To spoluvlastníkům nebrání, aby si velikost podílu ujednali jinak; takové ujednání musí splňovat náležitosti stanovené pro převod podílu.

55. Ve vztahu k navrženým pozemkům, které soud shledal „vhodnými“, soud žalobě o nahrazení projevu vyhověl s tím, že žalobci nabývají do spoluvlastnictví dle navrhovaného znění smlouvy o bezúplatném převodu pozemků tyto pozemky, a to žalobce a) nabývá spoluvlastnický podíl k pozemkům výše specifikovaným ve výši ½ k celku a žalobce b) a žalobkyně c) pak ve výši každý ¼ k celku.

56. Ocenění jednotlivých pozemků, které jsou předmětem převodu na žalobce, nepřesahuje ve svém souhrnu (426 254,15 Kč) dosud neuspokojený restituční nárok žalobců.

57. Výrok o náhradě nákladů tohoto řízení se opírá o ust. § 142 odst. 3 o.s.ř.. Přestože žalobci měli co do rozsahu pozemků zahrnutých do smlouvy o bezúplatném převodu úspěch procesní ve věci jen částečný, soud jim přiznal plnou náhradu nákladů řízení, když rozhodnutí ve věci záviselo na úvaze soudu o naplnění kritérií vhodnosti převáděných pozemků, přičemž soud se ztotožňuje s náhledem strany žalující, že žalobci mají jen omezené možnosti k navržení vhodných pozemků způsobilých k převodu.

58. Soud procesně úspěšným žalobcům přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů souvisejících s tímto řízením, tj. náhradu nákladů právního zastoupení žalobců advokátem, a to ve výši 9 328 Kč/úkon za každou zastupovanou osobu, mimosmluvní odměna snížená o 20% (tarifní hodnota odpovídá souhrnu ocenění vydaných pozemků, tj. 426 254,15 Kč), tj. po snížení 1 úkon/1 osoba ve výši 8 016 Kč, tedy za 3 x 18 úkonů právní služby/osoba podle § 7 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. (1. převzetí a příprava zastoupení, 2. podání žaloby, 3. – 12. podání ve věci samé ze dne 23.3.2020, ze dne 1.9.2020, ze dne 29.9.2020 – částečné zpětvzetí žaloby, změna žaloby, ze dne 16.12.2020, ze dne 11.1.2021, ze dne 12.2.2021, ze dne 9.4.2021, ze dne 18.5.2021 – částečné zpětvzetí, ze dne 28.5.2021 a ze dne 2.8.2021, 13. – 18. účast na jednání soudu ve dnech 14.5.2020, 3.9.2020, 14.1.2021, 11.3.2021, 1.6.2021 a 14.9.2021), náhradu za 18 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., 6 x náhradu cestovného za cestu k jednání soudu ve dnech výše v částce 1 344 Kč/1 jízda dle § 13 citované vyhlášky, náhradu za promeškaný čas, celkem v rozsahu 6 x 8 půlhodin po 100 Kč dle § 14 vyhlášky shora, to vše navýšeno o 21 % DPH, když právní zástupkyně žalobců osvědčila, že je plátcem této daně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Pokud by povinnosti uložené v tomto rozsudku nebyly dobrovolně a včas splněny, může se oprávněný domáhat návrhem výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

České Budějovice 14. září 2021

JUDr. Marta Toufarová v.r.
samosoudkyně

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku odst.I-vyjma pozemku parc.č..2839 v k.ú. Svébohy, obec Horní Stropnice ve znění opravného usnesení a v odst. II. právní moci dne 27.10.2021.
Připojení doložky provedla Lenka Pallanová dne 19. 7. 2022.